

Any I

OLOT. 31 d'Octubre de 1930

Núm. 11

Eldespertador

Periòdic il·lustrat quesortirà, almenys, dues vegades al mes. Preu: 20 cts.

Normalitat — Concòrdia — Superàvit — Responsabilitats — Barrila, etc. - etc.

Heus ací la única justícia que ningú no pot sobornar

L'èxit dels primers esgarrips d'"El Despertador"

TOTHOM comptava amb l'èxit del nostre primer número, però val a dir que l'infantament d'un periòdic sempre és esperat amb emoció, per part dels que l'han format, començant per l'impressor, baldament sigui per por de no cobrar, si és acollit amb fredor per el públic. La nostra ciutat té un camp limitat de gent que s'interessi per les coses de la cultura, l'art, la política, i menys per les qüestions de ciutadania. Som—ho confessem amb sentiment—individualistes i més materialistes encara, causes que fan el clos molt petit per a aquesta mena de publicacions, però cal fer una excepció ja que, l'"humor" té un públic nombrós i selecte, indiscutiblement el bó i millor de la ciutat.

Per a celebrar l'èxit el diumenge passat ens reunírem en "fraternal" banquet i ens prometèrem continuar la nostra tasca, amb la millor bona fe, per anar despertant al poble adormit. Desolats com estàvem per les nombroses faltes d'ortografia, amb que aparegué el primer número, vàrem despedir el corrector de proves i com que la venda ens ho permet ens hem procurat un aprofitat deixeble del mestre Fabra.

Donem aquesta explicació als estimats llegidors, bo'i confiant que es faran càrrec dels inconvenients que té una primera sortida a la llum pública, i amb la promesa per part nostra, de fer-nos mereixedors de la seva confiança, puix que entenem—ben al revés de molts empresaris, que també s'hi deuen—que ens devem al poble.

Compartirem amb les bromes de la joventut que mereix especial atenció, les qüestions d'interés popular amb ironia o sense segons els casos.

Esperem que no es faran esperar els dicteris de gent de tradició gens catalana; però sense perdre la serenitat ens proposem senyalar els jocs que no siguin o no hagin estat prou nèt, sense caure—com altres—en la denúncia, en l'atac personal per donar satisfacció a baixes passions.

Altrament amb el text d'aquesta segona sortida, queden ben fixades les directives, que EL DESPERTADOR es proposa seguir

LA REDACCIÓ

Al cementiri

Una nit de lluna, en un dels passeigs del nostre Cementiri, dues calaveres acabades de sortir del nínxol es troben. Es saluden atentament amb el barret, encaixen i s'asseuen en un banc.

—Ai, caram, caram! Us trobo molt bé, don Quimet. Feia tres anys que no us havia vist. Que no sortiu mai del nínxol?

—Sí, sí, cada nit, don Pep. Sinó que jo vaig sempre pel cantó de la carretera.

—Ah! I què me'n diuen del que ha passat durant aquest temps!

—Calleu, home, calleu! Sort que tots dos som morts! Nosaltres que havíem estat ciutadans honorables i bons concejals, no ho resistiríem pas això.

—Ja podeu ben dir-ho! I els nostres companys, aquells que eren els més axalats del partit, callen com el que som nosaltres, com uns morts.

—Llàstima que nosaltres, que en tenim ganes, no poguem cridar perquè som morts!

—I us sembla que n'hi ha per temps?

—Ja no ho sé. Com que no puc llegir els diaris, no ho sé ben bé el que passa. M'entero de tot pels nous morts que van duent aquí.

—I si llegíssi el diari, què sabríeu? Diuen que en els diaris només s'hi troba que el general Berenguer sempre diu que no hi ha novetat, que tot està tranquil. I per la premsa local, llevat d'«Acció Ciutadana», no diuen res; són pitjor que nosaltres. Vertaderament ja en són de pacífics els olotins, car lògicament la «Tradicció» ja deuria ésser entre nosaltres.

—Me'n faig càrrec. Estan perduts els vius!
 —I tant! Però jo, si estés al món, cridaria; cridaria, no en dubtéssiu pas.
 —Els companys no ho permetrien.
 —Llavors em suïcidaria.
 —Ja hem fet bé de morir-nos a temps!

Amb tot això, la primera claror matinal surt de darrera el Montsacopa. Els dos cadàvers s'afanyen a retornar al nínxol.

Un Sermó de Novenari

No fa pas molts anys que en un poble no desconegut de tothom, estava anunciat un sermó apropiat a la diada que celebrem avui. Res de particular tindria això, si no s'hagués tractat d'un predicador de la vàlua del *reverendo* que havia d'actuar, que era *nada menos* que Mossèn Montaguntet i Paleta, i l'espectació que va moure entre els seus incondicionals adictes i *escutchandos*, que durant un septenari n'havien fet de verdes i de madures.

Si us diem que aquests seus amics eren d'aquells que creuen que sense dolor ni ferm propòsit de no tornar-hi mai més, amb quatre cops de puny ben donats damunt del pit, a la vista de tothom i al mig de l'església, després d'haver-se entendrit per les paraules plenes de punts meditatis d'un *dòmine* que no és pas tonto de quatre dies, tot resta perdonat, i l'endemà s'hi pot tornar, que no ha estat res, comprendreu perfectament això de l'espectació.

Conten les gents, doncs, que mai com aquell dia s'havien vist concorreguts els sermons de Mossèn Montaguntet i Paleta: des del sastre, més xerraire que un lloro, al que encenia i apagava els llums, passant per el venedor de cafeteres russes i altres ferramentes, i el de verbola prou eloqüent per demanar *el llaç etern*, i l'altre viatjador il·lustre, que es sabia a ulls clucs el camí de Mallorca, i un seu parent que recitava Blanquerna a tot drap, com aquell que fa el *Tenorio*, hi eren tots els seus amics.

Tocaren les vuit del vespre, i el mossèn féu crequejar les fustes corcades de l'escala de la trona. El llengoteix de les espelmes que il·luminaven les calaveres que ballaven una dansa macabra, pintades a la paret, acabava de fer més sinistres les cares dels oients. Una veu tova, com rots de *bastuda*, retronnyí dintre la nau:

—*Estimats germans: Som a la diada dels morts. Es tètrica aquesta evocació, però, nosaltres... ejem... nosaltres que tenim una ànima més negra... ejem... més negra que una xamaneia... ejem... meditem.*

Si, estimats germans: com us deia l'any passat, som a la diada dels morts... Si... si... com us deia... com us deia el Dr. Cobor des del nostre periòdic... mai com ara són tan justes aquelles seves paraules: «que soms ni més ni pas qu'els caballs, qu'els muls, qu'els ases i qu'els porcastells...»

Les llàgrimes baixaven cara avall dels oients, i els xocs dels punys closos damunt del pit es succeïen

d'una manera ferèstega. El *dòmine*, davant d'unes tant visibles mostres de compenetració, va sofrir un desvaneïment, i el pobre home, aturcit per aquesta causa ben aliena a la seva voluntat, va fer-li l'efecte de que els cops que es sentien eren produïts per els palmons i les branques de llorer del poble que celebrava la festa dels Rams, i en un arranc d'improvització se li escaparen aquestes paraules:

—*Si, germans, si! Tot el poble era a esperar a Jesús a cavall d'un burro!*

I prou: ja no pogué dir res més. L'efecte de la compenetració amb els seus era tant fort, que restà ensopit dintre la trona.

JORDI TRADICIÓ

EL «TENORIO» QUE HAURIEM VOLGUT VEURE

«Tenorio» Vila

No os podeis quejar de mí
 vosotros a quién maté;
 si buena vida os quité
 buena sepultura os di.

EPITAFI

Aquí jeu un sacerdot,
 a sota una ballarina;
 ell ensenyava doctrina
 i ella ho ensenyava tot.

Una calavera. - Que passa que piqueu tant?
La del timbal. - Hi ha la comissió de «fuerzas vivas» que ens
venen a presentar en Cambó perquè el votem.

De la difunta Dictadura

Un xiste censurat:—Quan morí el gran Guimerà una manifestació com poques vegades es veu en les grans capitals assistí a l'enterrament.

En un dels primers vistges que El Primo feu a Barcelona també es feu una manifestació d'empleats, regidors clandestins i aspirants a càrrecs, cessants, etc. Tot molt forçat i artificial sense l'espontaneïtat ni l'entusiasme de les coses nostres.

I el xiste nasqué:—L'enterrament d'En Guimerà representava «un poble viu que anava darrera d'un mort».

La rebuda d'El Primo era «un poble mort que anava al darrera d'un viu.»

DE SOCIETAT

Hem tingut el gust de saludar a la simpàtica Pilarin, que ja ha tornat de la seva excursió.—Benvinguda i perdoni per allò de «Xarleston».

● Els balls del barri de Sant Rafel, foren força animats. L'Hotel del Parc—tan maco que és—ha quedat igual. Les minyones potser tindran una mica més de feina, però se'n ha sortit millor del que pensàvem.

● Després d'una hàbil política d'aproximació vàrem veure ballar En Mata amb la Maria. Un dia d'aquests es firmarà el tractat de pau.

● La bella i elegant modista senyoreta Aurelia, es va trobar a faltar a la seva llotja del «Teatre». També ha anat d'excursió i esperem que tornarà aviat.

● La penya Eros, va tenir l'encert de despedir el seu company Figueres que va al servei militar, amb un banquet a l'Hotel del Parc. Hem sabut per una font que ens mereix tot el crèdit, que en Privat es veia negre per atipar-los. Això que els hi va donar—entre altres plats d'un menú esplèndid—una vedella.

● Demà la meitat de la població d'Olot celebrarà la seva festa onomàstica. Desitgem sigui per pocs anys.

● En Piera confiter ens deixa per anarse'n a viure a la immortal Girona. Avui hi veiem a can Piera una germana del nou amo, gentil damisela, que no dubtem vendrà molts panallets úrant aquests dies. Un de la colla ja li ha tirat l'ull.

VARON DANDY

Cultura Física

Per excés d'original ens veiem privats de tractar aquesta secció tal com es mereix. Ho farem en el nombre vinent. De totes maneres bé podem dir que el primer partit ja ens han tocat del carpó, a pesar d'haver sortit els jugadors al camp molt nets ja que es renten amb sabó «La Picadora»; però és allò, que si el vent, que si la llet condensada, etc., etc.

REPORTER

EPITAFI

Sota eixa llosa de marbre,
roman el doctor Canons,
metge, que fins que morí
lurs clients no han estat bons.

Ens han dit...

Que al «Casal Català» s'ha nomenat la comissió de festes que estarà composta per éis simpàtics i elegants balladors (de balls americans), En Paco Ferrer, En Miquel Pagés, En Josep Oriol Gibert, En Sebastià Ortiz, N'Antoni Casadellà i En Josep Esparch.

Ja ballarem!

● Que En Pagés s'ha comprat una gorra que també es portarà.

● Que En Coca, es pensa que la seva encara es portarà més.

● Que ni l'una ni l'altra es poden comparar amb el barret que En Callis va estrenar diamenç passat.

● Que cap d'aquestes «prendes» s'ha portat tant com el barret d'En Solé.

● Que l'últim èxit de la temporada se l'han emportat la Gheisa i Villegas (II), amb una boina que emmarcava esplèndidament el seu pamet bru, «gitana pur».

● Que aviat en veurem moltes més (de boines)

● Que fa molt bonic, amb boina, aquella simpàtica flequera del carrer del Turó.

● Que el nostre dibuixant «Apa sia» en vista de l'èxit del primer número, es comprarà un abric de 14 durus; de la sastreria Xavier Piera.

● Que ho aprofitarà per oferir-li un altre cartell, quan vulgui canviar aquell dels «abricos a preus mai vistos».

● Que aviat hi haurà notícies sensacionals que són les descobertes pel nostre detectiu.

● Que nosaltres ho sabem tot.

● Que si no ho diem és per prudència.

EPITAFIS

Espera el judici aquí
un que mai ne va tenir.

Un que sempre treballà
sols aquí va descansar.

Aquí jau un calavera
que segueix essent el que era.

NOTICIARI FOX

● Degut a la vaga de fotogravadors, ens veiem precisats a publicar un fragment d'un clixé del desaparegut setmanari «Rialles». Com sembla que algú va interpretar-ho suposant que el nostre periòdic era continuació d'aquell o fet per la mateixa gent, hem de fer constar, a honor de la veritat i a petició d'aquells, que la redacció de l'esmentat periòdic no té res que veure amb éis que fem EL DESPERTADOR.

EL «TENORIO» QUE HEM VIST

«Tenorio» Castañer

No os podeis quejar de mi
si alguna vez os insulté;
tambien me la cargué
aun que a mi padre conoçi.

● La sessió de l'Ajuntament del divendres de la setmana passada fou d'alló més enervant que hom pugui veure i sentir. Cal que les persones que ostenten el càrrec de regidor, pensin que els hi estan encomanats els interessos de la ciutat, i per respecte a la ciutat cal desterrar els personalismes. No seria possible fer una majoria de gent de bona voluntat per bandejar els perturbadors indesitjables per sempre més? A nosaltres no ens vindrà d'un pam de corda a estrenyer perquè a l'hora donada EL DESPERTADOR faci soroll, el més soroll possible.

● Advertim a les simpàtiques damisselles que donada l'estructura de nostre extraordinari d'avui, bastant macàbric i entenen que vosaltres sou quelcom molt viu, hem cregut convenient no fer-hi figurar la Borsa de Bellesa.

Per altra part, havent fet aquesta una gran variació, sobretot amb pujes i havent-hi ingressat nous valors, l'encarregat d'aquesta secció ha volgut fer-hi un comentari per a totes; motius per el qual s'ha vist presisat a ajornar-ho pel número vinent.

● (Diumenge passat es varen hissar les dues banderes al balcó de la Rectoria en forma de cartells commemoratius a la festa de Crist Rei.—Al mig un cartell en català: als cantons fent «pendant» dos de castells.—Es alló que es diu, tots som germans ara, i visca la concòrdia. I d'aquells sermons en castellà del temps de la dictadura? Són aquestes les doctrines de l'il·lustre patrici Bisbe Torres i Bages?

Ja en parlarem, ja!

● A proposta del senyor Descals, va protestar l'Ajuntament per la qüestió del Centre de Dependents. A proposta del senyor Tomàs, va protestar per el segrestament i expulsió de l'il·lustre cabdíl, Francesc Macià.

EL DESPERTADOR també ajunta la seva protesta contra aquestes i totes les altres ilegalitats de la Dictadura (primera i segona època).

● L'Ajuntament ha nomenat la comissió que examinarà els acords presos pels regidors-lacais de Primo de Rivera.

En Castanyer va posar el crit al cel perquè es pensava que havia de durar sempre el règim d'impunitat. El poble espera que la comissió nomenada complirà amb el seu deure i que l'Ajuntament declararà lesius els acords, que ho siguin, malgrat el tó agressiu, provocador i cínic de cert subjecte.

Els ho agrairem tots.

EPITAFIS

Aquí jau un gran burgès
que en vida no féu mai res.

Descansa aquí una mullé
i jo descanso també.

● La reaparició en EL DESPERTADOR de la secció «Borsa de bellesa» de les difuntes «Rialles», ha estat comentada atribuïnt-ho algú com a una falta d'aptesa per part nostra. L'amable lectora i el lector intel·ligent hauran vist que no emprem pas els mateixos motius en tractar les qüestions i, per bé que «no hi ha res de nou sota del Sol», esperem—sense pretendre pecar d'immodèstia—que es reconeixerà una part d'originalitat, decisió i, en particular, l'assoliment del fi proposat, clau del nostre èxit.

☛ Casa SINGER—Falten aprenentes per a brodar

● Moltes i variades foren les opinions i comentaris que es feren arran de l'aparició del nostre «despertador». Tothom, qui més qui menys, li plagué, a excepció, com és natural, dels «doctes», aquells que porten el rellotge avançat d'una hora, per dir que viuen més endavant que l'altra gent, i creuen que ja no hi ha ningú capaç de despertar-los, de tant desperts que són.

La gent d'Olot és gent de molta opinió; per aquest motiu tothom hi digué la seva. Si haguéssim de dir-les totes, tindríem tela per posar una botiga de roba. En direm unes quantes:

En Deu: Em va despertar a les dotze.

En Dorca: Si aquell que presentava En Cambó hagués estat jo, bé. (Penseu que la intenció ja era aquesta, però el nostre caricaturista ens digué que no podia perquè no teníeu línies; i tantes que en marqueu!)

D. Emílio: Més llaunes són ells! (Naturalment, els afers són els afers).

L'Andorrà: Força llauna, però us dono les gràcies per l'anunci i us trameto dos pessetes en segells de correu.

En Rosselló, rellotger: Aixó va bé; ara si que tindrè feina.

En Torrent, En Riera, En Rius, En Fontfreda, N'Aiguanegra: Aquests s'aigualiran aviat.

Als amics de fora que vulguin rebre «EL DESPERTADOR», caldrà que enviïn en segells de correu o en la forma que trobin millor l'import de la subscripció avançada, comprés gastos de franqueig, 1'25 ptes. trimestre.

EPITAFIS

Jau aquí en Bertran de l'Os
que patí de l'Os Bertran.
De feina no en va fer gaire
era un gandul sens rival
sempre estigué panxa enlaire
però... tampoc va pendre mall...

Hom atribueix a un cementiri d'una ciutat de la Costa Brava aquest epitafi que demostra tot el desencantament d'un enamorat romàntic, flor estranya per els temps que correm:

El teu nom era Maria
nom de la Mare de Déu
i sempre més em sabrà greu
no haver-te fet retratar.

Per la nostra part el farem retirar, encara que imitant a un gran escriptor podríem dir: Si existia o no existia, si existia ningú ho sap.

Epitafi

Aquí jau un concejal
que el poble, per indecent,
el tirà pel finestral.

Admetem col·laboració espontània sempre que s'avingui amb el criteri del periòdic.

Epigrama

Un avar en gran manera
deia al moment de finar:
—El morir no em fa quimera
si de franc m'han d'enterrar.

Anys abans un dels seus avis,
al punt de cloure la vista,
digué:—Tanqueu mon cadàver
en una caixa d'estalvis.

I diuen d'un altre encara,
que al sentir-se esma-perdut,
digué:—Dos rals de despeses:
un per fusta i un... frare mut.

C O R R E U

Amb la impossibilitat de contestar a totes les lletres de felicitació que hem rebut, donem des d'ací, a tots, les més corals mercès.

=A. P. No pot anar.

=L'ànima d'En Rossega Ceves. Vertaderament us heu encomanat un treball difícil i a nosaltres també ens ha estat difícil entendre-ho i a més, heu fet tard.

=Maria, Elvira, Pilar. Tindrem un gust immens en complaure-us.

L'ENCARREGAT DE LA BUSTIA

Tarifa d'anuncis

UNA INSERCIO

Plana entera	10 Pessetes
Nitja plana	6 Pessetes
Remitits i comunicat, a	0'25 pessetes
la ratlla.	

NOTA:—Per cada cinc insercions, 10% de rebaixa.

WOB

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

La Excelentunantísima Señora

Doña U. P. Vda. de Malafé

HA FALLECIDO

Después de haber recibido el desprecio del pueblo y Bendición diabólica

EL PUEBLO DESPOSEÍDO

Los desconsolados familiares señores Chupópteros, Vividores, Farsantes, Arrivistas, Gandules, Fracasados, Traidores, Parásitos, Invertidos políticos, Sofistas, Trogloditas, Espías, Vanidosos, Enfáticos y Biliosos; las distinguidas señoritas doña FUERZA BRUTA y doña LEY DE FUGAS; las razones insociales «Amor a la Patria S. A.» y «Dále duro al Pueblo»; los aprovechados tíos políticos, Caciques rurales (vaya unos tíos); prima, señora doña Ignorancia; albaceas testamentarios, don Analfabetismo y doña Incultura, ruegan a sus pocos amigos y muchos conocidos que se abstengan de la molestia inútil de tenerla presente en sus votaciones, y se sirvan asistir a cualquier Mitin-Funeral que, contra la voluntad de las muchedumbres viriles, pretenden celebrar en distintas poblaciones, esquivando la lluvia de protestas, porrazos e insultos de que en vida se hizo merecedora.

EL DUELO NO SE DESPIDE
por falta de asistencia

Los Ilmos. Prelados, por causa de las francachelas cometidas por las U. P. de La Coruña, Vigo, Bilbao, Lugo, Valencia, etc., afectados por el tan cacareado Orden y Superávit, convertidos en Revolución, Baja de la Peseta y Descrédito nacional, están dispuestos a acabar de una vez con el alma de cántaro de la Impertinente con una paliza fenomenal para lección y escarmiento de tunantes y logreros.